

ÚJ SZÖVETSÉG

Május 29., szombat délután

Isten uralmának alapja mennyen és földön a szeretet, és ez a szeretet kell, hogy átjárja a hívó ember életét is.

Krisztus szeretete változhatatlan, mély és mindenre kiterjed. Aki ezzel a szeretettel rendelkezik, nem csak azt szereti, aki viszonzza szeretetét. E szent elvtől vezérelt szív felülemelkedik bármiféle önző érzelmen.

Krisztus vallásának nem csupán az a rendeltetése, hogy felkészítsen az örök életre, hanem képessé tesz arra is, hogy már itt a földön az Úrhoz hasonló életet éljünk. Ő nem csak a példaképünk, hanem a barátunk és vezetőnk is, ezért ha belekapaszzkodunk mindenható karjába, Lelkének részeseiként mi is járhatunk úgy, ahogy Krisztus járt. – *That I May Know Him*, 298. o.

Ha pedig az ábrahámi szövetség már magába foglalta a megváltás ígéretét, akkor miért alkottak egy másik szövetséget a Sínai-hegyen? Rabszolgasága idején a nép nagymértékben elvesztette Isten ismeretét és az ábrahámi szövetség alapelveinek ismeretét is. Egyiptomból kiszabadításuk után Isten igyekezett feltárni előttük hatalmát és kegyelmét, hogy ezek elvezessék őket oda, ahol majd minden arra indítja őket, hogy egyedül csak Őt szeressék, és egyedül csak benne bízzanak. Isten azért vezette őket a Vörös-tenger partjára – ahol a nyomukban lévő és őket üldöző egyiptomi hadsereg miatt megmenekülésük lehetetlennek látszott –, hogy felfoghassák teljes tehetetlenségüket és az isteni segítségre való szükségüket. Isten csak azután szabadította ki őket az egyiptomiak kezéből, a biztos pusztulásból, miután megértették helyzetüket. Akkor és ott megtelt a szívük Isten iránti hálával, szeretettel és Isten hatalmában való feltétlen bizalommal. Szabadítójukként Isten magához vonta őket, legalábbis időlegesen.

Isten azonban egy sokkal nagyobb igazsággal is hatni akart elméjükre. Mivel a bálványimádás és az erkölcsi romlottság közepette éltek, ezért nem volt valódi fogalmuk Isten szentségéről, saját szívük rendkívül bűnös voltáról. Képtelenek voltak felfogni, hogy saját erejük és akaratuk nem elegendő ahhoz, hogy igazán engedelmeskedni tudjanak Isten törvényének. Azt sem tudták igazán megérteni, hogy szükségük van megváltóra. Mindezekre meg kellett tanítani őket. – *Pátriárkák és próféták*, 371. o.

Pál apostol világosan feltárja előttünk a hit és törvény közötti összefüggést újszövetségi fogalmazásban. Azt mondja: „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” „A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-é a hit által, távol legyen! Sőt, inkább a törvényt megerősítjük.” „Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtelen volt a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatta a bűnt a testben. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.” (Róm 5:1; 3:31; 8:3–4) – *Pátriárkák és próféták*, 373. o.

Május 30., vasárnap – „Íme, eljönnek majd a napok...”

Isten műve minden időben egy és ugyanaz, bár vannak a fejlődésnek különböző fokozatai és hatalmának különböző kinyilatkoztatásai, hogy megfeleljenek az emberek szükségleteinek az egymást követő korszakokban. Az első evangéliumi ígéretről a patriarkális és Izrael korszakain át a jelenkorig, Isten szándékai fokozatosan bontakoztak ki a megváltás tervében. A zsidó törvény által előírt szokásokban és szertartásokban ábrázolt Krisztus ugyanaz, mint akit az evangéliumból ismerünk. Azok a felhők, amelyek beborították isteni formáját, elvonultak: a köd eloszlott és az árnyék eltűnt, így most a világ Megváltója önmagát kinyilatkoztatva áll előttünk. Az a Krisztus, aki a Sínai-hegyről jelentette ki a törvényt, és aki Mózesnek átadta a szertartási törvény előírásait, ugyanaz a Jézus, mint aki elmondta a Hegyi beszédet.

Az Isten iránti szeretet alapelvei, amelyek a törvény és a próféták alapjai, csak megisméltlései azoknak, amiket Mózes útján mon-

dott a héber népnek: „Halld Izrael: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből.” „[...] szeresd felebarátodat, mint magadat.” (5Móz 6:4–5; 3Móz 19:18) Mindkét rendelkezésben a tanító egy és ugyanaz az Úr, a mi Urunk, Jézus Krisztus. Isten követelése és uralkodásának alapelvei is ugyanazok. Minden őtőle ered, „[...] akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka” (Jak 1:17). – *Pátriárkák és próféták*, 373. o.

Ahol nemcsak Isten szavában való hitet, hanem iránta való engedelmisséget is találhatunk, ahol egyedül érte ver, érte dobog a szív, csakis ott van igaz hit, olyan hit, amely a szeretet által munkálkodik, és megtisztítja a szívet. Egyedül az ilyen hit alakítja át a szívet Isten képmására. Az a szív, amely régi állapotában nem volt képes Isten törvényeit megtartani, mert nem is tehetette, most örömmel kiáltja a zsoltáriróval: „Mely igen szeretem a te törvényedet, egész napestig arról gondolkodom!” (Zsolt 119:97) Beteljesedik bennünk a törvény igazsága, akik nem test szerint, hanem Lélek szerint járunk (Róm 8:1). – *Isten csodálatos kegyelme*, 137. o.

A zsidók tévesen értelmezték Isten ígéretét az Izrael iránti örök kegyről. [...] A zsidók Ábrahámtól való természetes származásuk alapján igényt tartottak erre az ígéretre. Szemet hunytak azonban az Isten által szabott feltételek fölött. Mielőtt az Úr az ígéretet adta, így szólt: „Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívükbe írom be, és Istenükké leszek, ők pedig népemmé lesznek. [...] Mert megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem.” (Jer 31:33–34) – *Jézus élete*, 106. o.

Május 31., hétfő – Istennek a szívben végzett munkája

„Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izrael házával, ama napok múltán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjükbe, és az ő szívükbe írom azokat, és leszek nekik Istenük, és ők lesznek nekem népem.” (Zsid 8:10)

Az új szövetség áldásai teljes mértékben a bűnök megbocsátásának irgalmára alapoznak. Így szól az Úr: „Mert megkegyelmezek álnokságaiknak, és az ő bűneikről és gonoszságaikról meg nem emlékezem.” (Zsid

8:12) Aki megalázza szívét, és megvallja bűneit, az irgalmat, kegyelmet és biztonságot talál. – *That I May Know Him*, 299. o.

Ugyanazt a törvényt, amelyet a kőtáblákra véstek, a Szentlélek a szív tábláira írta. Ahelyett, hogy saját igazságunk létrehozásán fáradozunk, inkább fogadjuk el Krisztus igazságát! Az Ő vére engesztelés a bűneinkért. Engedelmességét nekünk tulajdonítja Isten. Azután a Szentlélek által megújított szív megtermi majd „a Lélek gyümölcseit”. Krisztus kegyelme útján az Isten törvénye iránti engedelmességben élünk, amely törvényt a szívünkbe írta. Ha már Krisztus Lelke lakozik bennünk, akkor éppen úgy járunk és lakozunk ezen a földön, ahogy Ő járt és lakozott. A próféta útján ezt jelentette ki önmagáról: „[...] a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van” (Zsolt 40:9). Mikor az emberek között volt, így szólt: „[...] Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek.” (Jn 8:29) – *Pátriárkák és próféták*, 372. o.

Isten kegyelme árad arra a népre, amelynek szívébe van írva törvénye. Ők egyek vele. De a zsidók elszakadtak Istentől. Bűneik miatt elszenvetdék ítéleteit. Ezért voltak pogány nép szolgaságában. Értelmüket elhomályosította a törvényszegés, és mivel az elmúlt időkben az Úr olyan kegyelmes volt irántuk, mentséget is találtak a bűneikre. Hízelegtek maguknak, mintha másoknál jobbak volnának, és jogot formáltak Isten áldásaira.

Mindezek „megírtak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége érkezett” (IKor 10:11). Milyen gyakran félreértelmezzük Isten áldásait, és azzal áltatjuk magunkat, hogy jóságunkért kedvez nekünk! Isten nem teheti meg értünk, amit szeretne. Ajándékai növelik önelégültségünket, és szívünket megkeményíti a hitetlenségben és a bűnben. – *Jézus élete*, 106. o.

Nagy veszély fenyegeti azokat, akik ez utolsó napokban a tiszta vallás és a szív megszentelődése nélkül élnek. Isten megtérést hozó ereje nem változtatta meg a jellemüket. A zsidókhhoz hasonlóan állítják, hogy hiszik a szent igazságokat, de mivel nem élik az igazságot, nem ismerik sem a Szentírást, sem Isten hatalmát. Isten törvényének ereje és tekintélye ott van körülöttük, de nincs a lelkükben, hogy igazi megszentelődést eredményezzen. – *This Day With God*, 146. o.

Június 1., kedd – Ő és új szövetség

Bár ezt a szövetséget Isten Ádámmal kötötte meg és Ábrahámmal csak megújította, mégis egyedül Krisztus halálával teljesedhetett be. Isten ígérete alapján azóta létezett, mióta Isten először adott hírt a megváltásról, és azt hittel elfogadták. Azonban attól az időponttól kezdve, amikor Krisztus halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már Újszövetségnek nevezték. Ennek a szövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek az isteni akarattal. Oda vezette el az embereket, ahol engedelmeskedni tudnak Isten törvényének.

Egy másik szerződés is volt, amelyet a Szentírásban Ószövetségnek neveztek. Ezt a szerződést, szövetséget Isten a Sínai-hegyen kötötte meg Izraellel. Ezt a szövetséget az áldozat vére, az ábrahámi szövetséget Krisztus vére hitelesítette. Ezt a szövetséget „második” vagy „új” szövetségnek nevezzük, mivel azt a vért, amellyel megpecsételték, az első szövetség vére után ontották ki. Az, hogy ez az új szövetség már Ábrahám napjaiban is érvényes volt, nyilvánvaló abból a tényből, hogy Isten ígérete és esküje erősítette meg, mégpedig „[...] két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon” (Zsid 6:18). – *Pátriárkák és próféták*, 370–371. o.

A Megváltó nem azért jött, hogy félretegye a pátriárkák és próféták beszédeit, hiszen Ő maga szólt képviselői által. Isten Igéjének minden igazsága tőle származott. Ám ezeket a felbecsülhetetlen drágaköveket hamis foglalatba helyezték. Drága fényüket a tévelygés szolgálatába állították. Isten arra vágyott, hogy kiemelje őket a bűn foglalatából, és az igazság keretébe helyezhesse vissza e kincseket. Ezt a munkát csak isteni kéz végezheti el. Az igazság a tévelygéshez kötve Isten és ember ellenségének célját szolgálja. Krisztus azért jött, hogy a helyére tegye, ahol Istent dicsőíti, és az emberiség megváltását munkálja. – *Jézus élete*, 287. o.

Izrael maradékát Pál a nemes olajfához hasonlítja, amelyből néhány ág kitört. A pogányokat ellenben a vadolajfa ágainak mondja, amelyek a nemes törzsbe oltattak. [...]

Hiteltensége, valamint az érdekében hozott mennyei terv elvetése miatt vesztette el Izrael, mint nép összeköttetését Istennel. A törzsről levágott ágakat Isten újból egyesítheti a nemes gyökérrel – Izraellel,

a maradékkal, akik hűek maradtak atyáik Istenéhez. „Sőt, azok is” – írja az apostol a kitörött ágakról –, „ha meg nem maradnak a hitetlenségben, beoltatnak; mert az Isten ismét beolthatja őket.” A pogányok közül megtért keresztényeknek pedig így ír: „Mert ha te a természet szerint való vadolajfából kivágattál, és természet ellenére beoltattál a szelíd olajfába, mennyivel inkább beoltatnak ezek a természet szerint valók az ő saját olajfájukba? Mert nem akarom, hogy ne tudjátok atyámiai ezt a titkot, hogy magatokat el ne higgyétek, hogy a megkeményedés Izraelre nézve csak részben történt, ameddig a pogányok teljessége bemegegy.” (Róm 11:24–25) – *Az apostolok története*, 377. o.

Június 2., szerda – „Jobb szövetség” (Zsid 8:6)

Ha Krisztusban csupán, mint a világ Megváltójában hiszünk, a lelkünk soha nem fog meggyógyulni. A hit, amely üdvösséghez vezet, nem csak az evangélium igazságainak pusztá elfogadása. Az igazi hit személyes Megváltójaként fogadja el Krisztust. Isten azért adta egyszülött Fiát, hogy mivel hiszek, el ne vesszek, hanem örök életem legyen (Jn 3:16). Amikor Krisztushoz fordulok, ahogy Igéje javasolja, hinnem kell, hogy megmentő kegyelmében részesít. Azt az életet, amelyet most élek, „az Isten Fiában való hitben” kell élnem, „aki szeretett engem, és önmagát adta érettem” (Gal 2:20).

Sokan a hitet csak állásfoglalásnak tartják. A megmentő hit azonban egyezés, amely által azok, akik befogadják Krisztust, szövetséges viszonyba lépnek Istennel. Az élő hit az erő fokozódását, a gyermeki bizalmat jelenti, amely által Krisztus kegyeméből a lélek diadalmas hatalommá lesz. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 62. o.

Legyünk bizakodók és bátrak! Isten szolgálatában a lehangoltság bűn és indokolatlan. Ő tudja, mire van szükségünk. A mi Istenünk, aki megtartja szövetségét, a királyok Királyának mindenhatóságával egyesíti a szerető pásztor szelídségét és gondoskodását. Hatalma korlátlan, és ez a biztos záloga annak, hogy beváltja a benne bízóknak tett ígéreteit. Megvannak az eszközei a nehézségek elhárítására, hogy megvédhesse azokat, akik neki szolgálnak, és tiszteletben tartják eszközeit. Szeretete annyival szárnyal túl minden más szeretetet, amennyivel magasabb az ég a földnél. Olyan szeretettel őrökdi gyermekei felett, ami mérhetetlen és örök.

A legsötétebb órákban, amikor minden vészjósló, bízzál Istenben! Véghezviszi akaratát, és mindent jól cselekszik – népe javára. Napról napra megújul erejük azoknak, akik szeretik és szolgálják Őt.

Isten minden segítséget meg akar és meg tud adni szolgálóinak, amire csak szükségük van. Felruházza őket azzal a bölcsességgel, amit különféle szükségleteik megkívánnak. – *A nagy Orvos lábnymán*, 481–482. o.

„És mikor ők ettek, vette Jézus a kenyeret, és hálákat adván megtörte, és adta nékik mondván: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. És vette a poharat, és hálákat adván adta nékik, és ittak abból mindnyájan. És mondta nékik: Ez az én vérem, az új szövetség vére, amely sokakért kiontatik.” (Mk 14:22–24) [...]

Azzal, hogy Krisztus tanítványaival együtt vett részt a kenyér és a bor elfogyasztásában, elpecsételte magát számukra Megváltójukként. Rájuk bízta az új szövetséget, amelynek az útján mindazok, akik elfogadják Őt, Isten gyermekeivé lesznek, és közös örökösök Krisztussal. Ezzel a szövetséggel minden áldás, amit a menny az élet számára csak adományozhat, sőt, az eljövendő élet is már az övék. A szövetség okmányát Krisztus vérével kellett ratifikálni, megerősíteni. A szent úrvacsora vételekor a tanítványok tartásuk előtt azt a végtelen áldozatot, amit Krisztus mindegyikünkért személy szerint meghozott, annak az áldozatnak egy részeként, amit az egész emberi nemzetségért hozott. – *Jézus élete*, 653, 656. o.

Június 3., csütörtök – Az új szövetség papja

Krisztus megmutatta tanításában, hogy a Sínai-hegyen adott törvény alapelvei mennyire messze hatóak. Életével bemutatta a törvényt, melynek alapelvei mindörökké az igaz élet mércéjét jelentik – azt a mércét, mely által minden lélek megítéltetik ama nagy napon, amikor ítélőszékek tételnek le és könyvek nyitvatnak meg. Krisztus azért jött, hogy minden igazságot betöltsön, és az emberiség fejeként bemutassa – a legkisebb részletig eleget téve Isten kívánalmainak –, hogy az ember is elvégezheti ugyanazt a munkát. Az embernek adott kegyelem mértéke alapján senki számára sem szükségszerű, hogy kimaradjon a mennyből. Mindenki eljuthat a jellembeli tökéletességre, aki küzd érte. Ez az evangélium új szövetségének tulajdonképpeni alapja. Ha Isten

törvénye a fa, akkor az evangélium az illatozó virágok és a gyümölcsök.
– *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 211. o.

Maga Krisztus rendelte el a zsidó istentiszteleti rendet, melyben jelképek vetítették előre a lelki és mennyei dolgokat. Sokan elfeledték az áldozatok valódi jelentését; elveszett számukra a nagy igazság, hogy egyedül Krisztus által lehet bűnbocsánat. Az áldozatok sokasága, a bikák és bakok vére nem tudta elvenni a bűnt.

Tanítás rejlett minden áldozatban, belevésve minden szertartásba, ünnepélyesen hirdetve a pap által szent hivatalában, és maga Isten által beoltva, hogy egyedül Krisztus vére szerezhethet bűnbocsánatot. Népünk olyan kevésbé érzi e fontos igazság erejét! Milyen ritkán hozzuk be életünkbe élő, cselekvő hit által ezt a nagy igazságot, hogy van bűnbocsánat a legkisebb és bűnbocsánat a legsúlyosabb bűnre! [...]

Engesztelése örökre megpecsételte a kegyelem örök szövetségét. Ezzel eleget tett minden feltételnek, melytől Isten függővé tette a kegyelem szabad kiadását. Letört vele minden korlátot, mely akadályozta a kegyelem, irgalmasság, béke és szeretet szabad gyakorlását Ádám legbűnösebb gyermekei iránt. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 933. o.

Amikor Jézus meghalt a Golgotán, így kiáltott fel: „Elvégeztetett!” Ugyanekkor a templom kárpitja kettészakadt felülről kezdve egészen aljáig. Ez jelképezte, hogy a földi szentély szolgálata örökre bevégeződött, s Isten nem kívánja és nem fogadja el többé a papok áldozatát. Akkor ömlött ki Jézus vére, melyet Ő maga mutatott be a mennyei szentélyben.
– *Tapasztalatok és látomások*, 253. o.

Krisztus teljessége abban mutatkozik meg, hogy az egész világ bűnét magára vette. Kettős minőségében Ő volt az adományozó és a felkínált adomány, vagyis pap és áldozat is egyben. Szent, feddhetetlen és foltnélküli volt. Ő mondta: „jön a világ fejedelme: és énbennem nincsen semmije” (Jn 14:30). Ő volt a feddhetetlen bárány. – *192. levél*, 1906. június 8.